

Arrest

nr. 287 915 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Edouard TCHIBONSOU
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 17 april 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 12 april 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Beninse nationaliteit te bezitten, wordt op 3 april 2023 op de luchthaven van Zaventem aangehouden door de grenspolitie.

1.2. Op 12 april 2023 wordt een beslissing tot terughrijving genomen (bijlage 11) en aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"TERUGDRIJVING

Op 12/04/2023 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat, werd door ondergetekende,

de heer :

naam A. voornaam S.

geboren op X te / geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Benin

houder van het document nationaal paspoort van Benin nummer [...]

afgegeven te Benin op : 13.09.2023

afkomstig uit Casablanca met AT832 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(C) is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 172°)²

*Reden van de beslissing: **Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort van Benin met een visum nummer 602588444 afgeleverd door de Franse autoriteiten in vertegenwoordiging van België. Echter uit de gegevens van het "VIS" (Visum Information System) blijkt dat het visum werd ingetrokken door de Franse autoriteiten dd. 29.03.2023. Betrokkene beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.***

(...)

Reden van de beslissing:

Opmerkingen: Deze beslissing vervangt de beslissing tot terughrijving en vasthouding dd. 03.04.2023"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die verzoeker ook bij het verzoekschrift voegt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De

draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het *prima facie* karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het principe *audi alteram partem*, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het recht om gehoord te worden en het beginsel *audi alteram partem*. Vervolgens kaart hij aan dat hij gehoord werd in het Nederlands, terwijl hij gehoord diende te worden in een taal die hij beheerst, het Frans. Hij meent dat hij op zijn minst had moeten worden bijgestaan door een tolk.

Verzoeker wijst erop dat verweerder slechts het administratief dossier hoefde te raadplegen of zelfs de betrokkene in een taal die hij beter beheerst, te vragen de nodige documenten over te leggen, waardoor hij zich had moeten realiseren dat verzoeker in het bezit was van een visum met een geldigheidsduur van één maand. Verzoeker stelt tevens dat er geen enkel document gevraagd werd met betrekking tot de redenen voor de nietigverklaring van het visum.

Volgens verzoeker werd het recht van verzoeker om te worden gehoord niet geëerbiedigd en is de zorgvuldigheidsplicht niet in acht is genomen.

Met betrekking tot het gezag van gewijsde wijst verzoeker erop dat in het arrest van de Raad van 11 april 2023 werd vastgesteld dat de beslissing van 3 april 2023 werd genomen met miskenning van de wettelijke bepalingen ter zake en derhalve de schorsing van die beslissing heeft uitgesproken.

Verzoeker meent dat het feit dat verweerder in de tweede onderhavige beslissing dezelfde redenen heeft aangevoerd “zonder evenwel alle consequenties uit de eerste beslissing te trekken”.

Een dergelijke houding van de wederpartij vormt volgens verzoeker een schending van het beginsel van het gezag van gewijsde.

Verzoeker meent ook dat de bestreden beslissing, die op ernstige en objectieve gronden moet zijn gebaseerd, niet voldoet aan het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, aangezien deze uitsluitend is gebaseerd op de nietigverklaring van verzoekers visum zonder dat de gronden voor de nietigverklaring van dat visum daadwerkelijk zijn onderzocht, terwijl hij nooit in kennis is gesteld van het besluit tot nietigverklaring van het visum.

Hij vervolgt dat hij niet geïnformeerd werd over de redenen van zijn vasthouding in een taal die hij begrijpt, waardoor artikel 5 van het EVRM werd geschonden.

Vervolgens gaat verzoeker in op artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet, al dan niet gelezen in combinatie met de Visumcode en de Schengengrenscore, en voert aan dat voormeld artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet spreekt over de mogelijkheid om stavingsstukken voor te leggen zonder te preciseren hoe deze documenten moeten worden voorgelegd en dat bijlage II bij de Visumcode een niet-exhaustieve lijst bevat van stavingsstukken met betrekking tot het doel van de reis. Hierbij citeert hij nog overweging 11 van de Schengengrenscore.

Bovendien was verweerder overeenkomstig de Schengengrenscore verplicht alle beschikbare informatie, met name de informatie in het VIS, te gebruiken om zich ervan te vergewissen dat verzoeker aan de voorwaarden voor zijn verblijf voldeed, hetgeen hij niet heeft gedaan.

Verzoeker wijst erop dat hij alle vereiste documenten in zijn bagage had en zich door de taalbarrière niet kon uitdrukken en met zekerheid begrijpen waarvan hij werd beschuldigd.

De bestreden beslissing getuigt volgens verzoeker ook niet van een adequate en proportionele motivering.

Verzoeker weet nog steeds niet wie zijn visum vernietigd heeft en op basis waarvan. Hij geeft aan hieromtrent ook niet te zijn gehoord.

In het kader van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geeft verzoeker te kennen dat zijn onregelmatige aanhouding, gevolgd door zijn buitensporige detentie in een gesloten centrum, een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Voor een familieman en regionaal hoofd van een milieu-NGO is het ondergaan van een dergelijke behandeling een zware klap voor zijn moreel, aldus verzoeker en acht hij de schending van artikel 3 EVRM gegrond, aangezien hij van zijn vrijheid is beroofd en in zijn bewegingsvrijheid wordt belemmerd.

3.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het bezit is van een geldig paspoort van Benin met een visum nummer 602588444 afgeleverd door de Franse autoriteiten, maar dat uit de gegevens van het "VIS" (Visum Information System) blijkt dat het visum werd ingetrokken op 29 maart 2023. Hierdoor beschikt verzoeker dus niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2.3 Er dient vooreerst te worden onderzocht of de verwerende partij bij het nemen van een nieuwe beslissing tot teruggrijping, rekening heeft gehouden met het arrest van de Raad nr. 287 452 van 11 april 2023 (en verbeterend arrest 287 453 van 12 april 2023). Daarin werd de tenuitvoerlegging van een vorige beslissing houdende teruggrijping geschorst omdat bij gebrek aan enig stuk in het administratief dossier

dat de intrekking van het visum staat – de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd waardoor een schending van de formele motiveringsplicht op het eerste gezicht voorlag. *In casu* voert verzoeker aan dat de verwerende partij opnieuw dezelfde motieven gebruikt.

De motieven van de beslissing waarvan de tenuitvoerlegging werd geschorst luiden als volgt:

“(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een geldig paspoort van Benin met nummer 22PP53694. Het paspoort is voorzien van een Frans Cvisum met nummer 602588444 (R/BE). Dit visum werd echter ingetrokken op 29/03/2023. Betrokkene beschikt bijgevolg niet over een geldig visum.”

Hierover stelt de Raad in zijn arrest nr. 287 452 van 11 april 2023 het volgende:

*“De Raad stelt bij nazicht vast dat het administratief dossier inderdaad geen stuk bevat dat de intrekking van het visum staat en de voormelde motieven onderbouwt.
Het dossier bevat enkel een grensverslag van 3 april 2023 waarin kan worden gelezen: “Nazicht in onze geautomatiseerde bestanden leert ons dat het visum werd ingetrokken op 29/03/2023”. Een uittreksel van deze bestanden wordt evenwel niet gevoegd aan het administratief dossier.
Het dossier bevat ook een e-mail van 4 april 2023 van de DVZ naar de Belgische vertegenwoordiging in Cotonou waarin wordt gesteld “visum werd in het “VIS” ingetrokken”. Wederom wordt een uittreksel van het VIS niet gevoegd.*

Ter terechtzitting betoogt de verwerende partij dat er geen reden is om te twijfelen aan de verklaringen van de betrokken overheden en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het visum niet werd ingetrokken.

De Raad volgt verzoeker evenwel dat een mogelijke vergissing op het eerste gezicht niet uitgesloten kan worden. In zoverre verwerende partij erop wijst dat zulks in het verzoekschrift niet werd aangehaald, wijst de Raad erop dat verzoeker betoogt niet in kennis te zijn gesteld van de beslissing tot intrekking en dus de redenen ervan niet kent en daarenboven pas voor de zitting kennis kon nemen van de inhoud van het administratief dossier.

Bovendien is de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht ertoe gehouden na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad kan, gelet op voorgaande vaststellingen, verzoeker op het eerste gezicht volgen in zijn standpunt dat de formele motiveringsplicht is geschonden nu er geen stuk terug te vinden is in het administratief dossier dat de intrekking van het visum dat door Frankrijk aan verzoeker werd verleend, staat.

Nu verzoeker stelt niet op de hoogte te zijn van enige intrekking van het visum noch de redenen ervan kent en bij gebrek aan enig stavingstuk zelf in het administratief dossier, kan immers op het eerste gezicht niet worden uitgesloten dat het mogelijk is dat er een vergissing in het spel is.

Gelet op voorgaande is – bij gebrek aan enig stuk in het administratief dossier dat de intrekking van het visum staat – de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd waardoor een schending van de formele motiveringsplicht op het eerste gezicht voorligt.

Zoals reeds gesteld, het gegeven dat het grensverslag van 3 april 2023 en de e-mail van 4 april 2023, die zich in het administratief dossier bevinden, melding maken van de intrekking van het visum, volstaat, gelet op de bespreking hoger, op het eerste gezicht niet, zodat de verwijzing hiernaar ter terechtzitting door de advocaat van de verwerende partij geen afbreuk doet aan voorgaande bevindingen.

De Raad neemt dan ook prima facie een schending aan van de artikelen 2 en 3 van voormelde wet van 29 juli 1991. De grief is in de aangegeven mate ernstig.”

In huidige bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“(C) is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort van Benin met een visum nummer 602588444 afgeleverd door de Franse autoriteiten in vertegenwoordiging van België. Echter uit de gegevens van het “VIS” (Visum Information System) blijkt dat het visum werd ingetrokken door de

Franse autoriteiten dd. 29.03.2023. Betrokkene beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document voor binnenkomst op het Schengengrondgebied."

Uit deze motieven blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het schorsingsarrest van de Raad. Nu werd immers wel vastgesteld dat uit de gegevens van het "VIS" (Visum Information System) blijkt dat het visum door een EU-lidstaat werd ingetrokken op 29 maart 2023.

Dit strookt evenzeer met de stukken van het administratief dossier, aangezien de Raad ditmaal kan vaststellen dat de informatie verkregen uit de databank Evibel, aanwezig is in het administratief dossier en hieruit blijkt dat verzoekers visum werd ingetrokken op 29 maart 2023.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder het administratief dossier niet heeft geraadpleegd, kan hij dan ook niet overtuigen.

Een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 287 452 van 11 april 2023 wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Verzoeker gaf te kennen dat hij gehoord werd in het Nederlands, terwijl hij gehoord diende te worden in een taal die hij beheerst, het Frans. Hij meent dat hij op zijn minst had moeten worden bijgestaan door een tolk.

Het beginsel "*audi alteram partem*" of de hoorplicht dient als algemeen rechtsbeginsel gerespecteerd te worden. De rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is dienaangaande ook duidelijk. Volgens deze rechtspraak heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel, de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37). De Raad merkt op dat de Raad van State in zijn arresten heden stelt dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727). Bovendien houdt de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "*De hoorplicht*" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). Het recht om te worden gehoord impliceert eveneens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk in het Frans gehoord werd.

Uit een lezing van het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoeker gehoord werd op 3 april 2023 om 18.54 uur en in staat was om verklaringen af te leggen omtrent zijn reisdocumenten en dat die aanleiding gaven tot de volgende vaststellingen:

"7. Verhoor van de betrokkene

Op om uur word(t)(en) hij/zij ontvangen door: - Politiebeambtenaam: . - Politiebeambtereferentie:

Volgens de verklaringen van de betrokkene:

VAN DER STOCKT, SIGRID (03/04/23 - 18:54):

Betrokkene reist met een geldig paspoort van Benin met nummer 22PP53694. Het paspoort is voorzien van een Frans C-visum met nummer 602588444 (R/BE). Nazicht in onze geautomatiseerde bestanden leert ons dat het visum werd ingetrokken op 29/03/2023. Betrokkene is aankomend passagier van de vlucht AT551/AT832: herkomst Cotonou (Benin) - Casablanca (MAR) - Brussel. Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

Aantal bezoeken: Eerder in Schengen geweest."

Uit de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst blijkt dat verzoeker op 4 april 2023 het Frans als enige hoortaal heeft opgegeven.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker op de verschillende gestelde vragen inhoudelijk en concreet heeft geantwoord. Zo gaf hij met betrekking tot de vraag op welke manier hij naar België is gekomen en welke documenten hij hierbij heeft gebruikt aan dat dit met zijn paspoort en Belgisch visum is gebeurd. Op de vraag of hij nog in het bezit was van deze documenten antwoordde hij ontkennend en stelde dat ze zich bij de Federale politie bevinden. Ook op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren, antwoordde verzoeker ontkennend. Hieruit blijkt dat verzoeker in staat was deze vragen te begrijpen en er een concreet antwoord op te geven. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer beweren dat hij gehoord werd in een taal die hij niet begreep. Dit blijkt evenmin uit het verslag van de grenspolitie.

In het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoeker aan de grenspolitie verklaringen in het Frans heeft afgelegd bij aankomst op de luchthaven in Zaventem. De hoortaal was immers het Frans; zo blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier.

Voor zover hij in het verzoekschrift zou voorhouden dat de vragen hem in het Nederlands zouden gesteld zijn geweest en hij hierop geen antwoorden kon formuleren, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de gestelde vragen begreep en hierop een concreet antwoord formuleerde, hetgeen niet mogelijk zou zijn geweest indien hij daadwerkelijk in het Nederlands zou zijn bevraagd, aangezien hij zelf aangeeft enkel Frans te begrijpen.

Verzoeker beperkt zich tot louter beweringen aangaande taalproblemen zonder *in concreto* aan te duiden welke toelichtingen hij niet in staat was te geven. Het volstaat niet algemeen te stellen dat hij ondervraagd werd in een taal die hij niet machtig is – wat overigens niet correct is op basis van de stukken uit het administratief dossier - zonder concreet te duiden wat niet of fout werd vertaald en welke gegevens hij niet heeft kunnen aanbrengen.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan aan te geven dat hij diende te worden gehoord in een taal die hij beter beheerst en dat hem moest worden gevraagd de nodige documenten over te leggen. Verzoeker gaat hiermee volstrekt voorbij aan de eigen antwoorden die hij in het Frans gaf met betrekking tot zijn reisdocumenten (zie hoger).

Voor zover verzoeker aangeeft dat verweerder verzoeker in een taal die hij beter beheerst diende te vragen de nodige documenten over te leggen, waardoor hij zich had moeten realiseren dat verzoeker in het bezit was van een visum met een geldigheidsduur van één maand, gaat hij voorbij aan het gegeven dat het visum dat hij stelde te hebben wel degelijk werd ingetrokken, zo blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier.

Het vage en eerder theoretische betoog omtrent het hoorrecht en omtrent zijn visum, laat geenszins toe te besluiten dat verzoeker elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoeker laat aldus na om concrete elementen aan te brengen die na een individueel onderzoek het afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Waar hij nog opwerpt dat hij minstens had moeten worden bijgestaan door een tolk, laat hij na de wettelijke grondslag mee te delen van dit betoog. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan op het eerste zicht niet besloten worden dat het recht van verzoeker om te worden gehoord niet werd geëerbiedigd en de zorgvuldigheidsplicht niet in acht is genomen.

3.3.2.5. Hoewel verzoeker in zijn betoog melding maakt van de schending van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt de bestreden beslissing te steunen op artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt: *"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:*

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

De bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), worden gelezen in het licht van de Schengengreglementering. In dit verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscodex, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...] c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...]

2. [...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4.[...].

5. [...]."

Verder wijst de Raad er op dat het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, de met grenscontrole belaste diensten niet beletten om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Uit artikel 6, eerste lid, a) *juncto* c) van de Schengengrenscodex blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat de verwerende partij in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren.

Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij niet in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten.

Aangezien uit het administratief dossier bleek dat het visum werd ingetrokken op 29 maart 2023 kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig toepassing maken van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker bij zijn binnenkomst niet in het bezit was *"van de bij artikel 2 vereiste documenten"*.

Waar verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd op de *"nietigverklaring"* van zijn visum zonder dat de gronden voor de *"nietigverklaring"* van dat visum daadwerkelijk zijn onderzocht, en hij nooit in kennis is gesteld van de *"beslissing tot nietigverklaring"* van het visum, moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoekers visum blijkens de gegevens van het administratief dossier werd ingetrokken, en niet dat zijn visum werd *"nietig verklaard"*.

Zijn betoog met betrekking tot de redenen van de *"nietigverklaring"* van zijn visum doet overigens geen afbreuk aan de vaststelling dat zijn visum volgens de informatie vervat in het administratief dossier werd ingetrokken en dat hij dus niet (meer) over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Bijgevolg diende hij hierover ook niet te worden ondervraagd.

Waar verzoeker erop wijst dat verweerder overeenkomstig de Schengengrenscodex verplicht was alle beschikbare informatie, met name de informatie in het *"VIS"*, te gebruiken om zich ervan te vergewissen dat verzoeker aan de voorwaarden voor zijn verblijf voldeed, en dit niet heeft gedaan, gaat hij volstrekt voorbij aan de duidelijke motivering van de bestreden beslissing dat uit de gegevens van het *"VIS"*, blijkt, dat verzoekers visum werd ingetrokken en verweerder deze informatie, die aanwezig is in het administratief dossier, wel degelijk heeft gecontroleerd alvorens een beslissing te nemen.

Waar verzoeker nog laat kennen dat hij alle vereiste documenten in zijn bagage had, doet hij geen enkele afbreuk aan het gegeven dat zijn visum werd ingetrokken. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat hij in het bezit is van geldige binnenkomstdocumenten.

Het argument dat hij door de taalbarrière zich niet kon uitdrukken en met zekerheid begrijpen waarvan hij werd beschuldigd, kan evenmin worden gevolgd aangezien zoals wat hoger werd vastgesteld het gehoor werd afgenomen in het Frans, de taal waarvan verzoeker uitdrukkelijk had aangegeven deze te beheersen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de verwerende partij terecht dat verzoeker dient te beschikken over een geldig visum voor binnenkomst. Daar verzoeker zulk visum niet kon voorleggen, vermocht de verwerende partij dan ook op grond van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° verzoeker de toegang tot het Belgische grondgebied weigeren en een beslissing tot terugdrijving nemen.

Een schending van artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund, wordt *prima facie* niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.2.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM inzake zijn vasthouding, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is voor de vasthouding, zoals reeds uitgewerkt in punt 2 van dit arrest. Het middel is in deze mate niet-ontvankelijk.

3.3.2.7. De aangevoerde middelen zijn *prima facie* niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

C. DIGNEF